

A person wearing a white dress with red polka dots is holding a large bouquet of lavender flowers. The bouquet is positioned over a worn, brown leather suitcase. The person's hands are visible, gripping the top of the suitcase. The background is a soft, warm, golden light, suggesting an outdoor setting.

Afra Beemsterboer

Onderweg

VERHALEN
BUNDEL

ONDERWEG

Afra Beemsterboer

Onderweg

Verhalenbundel

Uitgeverij Zomer & Keuning

ISBN 9789401912006
NUR 344

© 2017 Uitgeverij Zomer & Keuning
Postbus 13288, 3507 LG Utrecht

Omslagontwerp Liesbeth Thomas, t4design
Auteursfoto Marjolein Ansink

www.afrabeemsterboer.nl
www.zomerenkeuning.nl

Alle rechten voorbehouden

Inhoud

Het verlossende slot	7
Gevaarlijk bezit	27
De stille kracht	53
De laatste bestelling	63
De inzet	79
Genummerd	95
Een goede raad	105

Het verlossende slot

‘Gezocht: iemand die moord op een ongeluk kan laten lijken.’

Waarom niet, dacht Annabelle. Waarom zou ik er geen eind aan maken? Ik heb geen leven meer. Ik ben gezond naar lichaam en geest, hoewel, hoe gezond kan je zijn als je zulke dingen loopt te denken? Euthanasie is nog zo’n controversieel onderwerp. Zelfs bij doodzieke mensen, die het zelf beschamend vinden om in leven te zijn. Laat staan dat zij bij een arts zou aankloppen met de vraag: ‘Zeg, hebt u voor mij een pil, die... Want ik...’ Nee, dat ging niet.

Zou de website Murderer.com zo’n advertentie plaatsen? En hoeveel zieke geesten zouden reageren op zo’n oproep? Ze moest natuurlijk voorzichtig te werk gaan. Ze wilde geen verminking. Nee, in één keer, poef, weg. Hij moest goed zijn. Het bedrag was ook aanzienlijk. Een klusje dat goed betaald werd. En het lag aan de deskundigheid van de moordenaar of hij gesnapt werd of niet.

Dat zou het prijsniveau wel opdrijven in die tak van sport. Een slecht geklaarde klus kostte je je eigen kop.

Annabelle liet het zoekertje plaatsen. Mail onder nummer. Ze had niet gedacht dat er zo veel

reacties op zouden komen. Wat een hoop schietgrage, moordlustige types liepen er rond. Er kwamen zakelijke reacties, zelfs met curriculum vitae. Staten van dienst op het gebied van dood en verderf. Specialiteiten met vuurwapens, uitblinkers die met messen werkten, explosieven-experts. Zo leerde je je medemens heel anders kennen. Brieven waarin tot in detail werd uitgelegd hoe die en die moord gepleegd was. Dat was natuurlijk het kaf tussen het koren. Dat waren de bluffers. Be-roemde moordzaken die niet uittrentreuren waren uitgemeten in de krant kwamen op het conto van de bluffers. Kopstukken die vermoord waren, daarvan kwamen de gruwelijke details niet in de krant. Ja, zo kon zij zich ook wel voordoen als een eersteklas killer. De ware, dé kandidaat zou zich nog wel aandienen. Ze vertrouwde in deze zaak op haar intuïtieve oordeel. Ze maakte nog geen keuze uit al die vuurgevaarlijke pro's die op papier hun mannetje stonden. Tot de telefoon ging...

‘Met Annabelle de Jong.’

‘U heeft een klus.’ Het was een mannenstem, zwaar, donker, een niet te plaatsen accent.

‘Met wie spreek ik?’

‘Met iemand die een moord op een ongeluk kan laten lijken.’

Annabelle hield hoorbaar haar adem in. ‘Hoe weet u... Ik heb geen telefoonnummer vermeld in mijn advertentie.’

‘Ieder zijn vak, mevrouw. Als ik iemand om-

breng, lijkt het een ongeluk. Het telefoonnummer bij een zoekertje vinden, is daarbij vergeleken voor mij een peulenschil.'

Annabelle kreeg het koud. Ze sprak met een moordenaar. Een zelfverzekerde, ijskoude, professionele moordenaar. Een doder. Iemand die in zijn vakkundige handen viel, vertelde het niet meer na.

'U heeft een klus,' zei de man weer.

'Eh...' Annabelle was overdonderd. Hoe had hij haar weten te vinden?

'Ik ben de man die u zoekt, mevrouw. Ik lever eersteklas werk. Ik heb nog nooit klachten gehad.'

Dat kon ook niet, peinsde Annabelle. Zijn klanten werden afdoend de mond gesnoerd. O nee, wat dom van haar. Je kon natuurlijk ook opdracht geven om iemand te laten vermoorden in plaats van jezelf.

'Wel, mevrouw, ik ben een drukbezet man...'

Was het echt zo'n bloeiende bedrijfstak? Ze moest toch eens opletten of er veel mensen stierven onder twijfelachtige omstandigheden. Maar nee, dat kon ook niet, hij liet geen sporen na, tenminste, als hij zo goed was als hij zich voordeed.

'Wie wilt u omgebracht hebben?'

In welke kleur wilt u de nieuwe bank hebben? Hij stelde zijn vraag echt op een toon alsof het voor hem een alledaagse zaak was. Toch was Annabelle niet vergeten waarom het ging.

'Mijzelf.'

Het was even stil.

‘Mevrouw?’

Met verbazing.

‘Ja, mijzelf, ik, Annabelle de Jong. Ik wil ster-
ven.’

De verbazing was weg.

‘Als u het zegt...’

‘Ik zeg het.’

‘Goed, dan kan ik u mijn voorwaarden noe-
men. Luistert u goed?’

‘Ik luister.’

Hij noemde het bedrag dat hij voor een klus vroeg. Annabelle schrok niet. Zulke dingen waren prijzig. En wat maakte het uit, het zou haar laatste uitgave zijn. Hij bepaalde het moment, er was voorwerk nodig. Ze zou het geld moeten afleveren, op een afgesproken plaats en tijd. Als hij de situatie goed bestudeerd had, zou de gevraagde dienst geleverd worden. Ze zou tevreden zijn, beloofde de stem haar, tenminste als ze deel van leven zou hebben. Omdat ze dat niet had, vroeg ze hem te bewijzen of hij echt zo goed was.

‘Er woonde een meneer Bartels bij u in de straat...’

Annabelle sloeg de hand op haar hart. Hij kende Bartels, hij kende haar straat. Hij was... dus al eens in de buurt geweest. Maar nee, dat was bluf van hem. ‘Bartels is van de trap gevallen, dronken, hij brak zijn nek...’

‘Zo leek het, ja.’

Haar moordenaar klonk schamper. Of ze hem

nu geloofde of niet, dat was hem om het even. Hij vertelde dingen over mevrouw Bartels, die Annabelle nooit had geweten. Die vrouw van bij haar uit de straat was altijd zo gesloten geweest. Annabelle had wel vermoed dat het er daar thuis niet mals toeging, maar dat mevrouw Bartels haar toevlucht had gezocht tot een moordenaar... Ze moest een giechel onderdrukken. Waarom keek ze zo tegen die vrouw op? Wat zij had afgesproken, ging nog een stukje verder.

Hij was een vakman, die zijn ambt hoog achtte. Hij was goed met vuurwapens, maar daarvan zou in Annabelles geval geen sprake zijn. Hij was zakelijk en kort aan de telefoon: afgezien van een korte uitleg van zijn techniek, bleef hij strikt terzake. Een paar dagen later kreeg Annabelle opnieuw een anoniem telefoontje. Een andere stem. Instructies over waar en wanneer ze het geld moest afleveren.

Toen begon het wachten. Dat wachten betekende voor Annabelle dat ze zich telkens opnieuw afvroeg of ze wel het juiste deed. Steeds kwam ze op dezelfde uitkomst uit: ja. Ze moest uit dit leven stappen. Ze was zevenendertig, vijftien jaar getrouwd met Tjeerd. In die jaren had ze ervoor gezorgd dat het huishouden op rolletjes liep. Haar man vond het de gewoonste zaak van de wereld dat hij erbij liep als een bewijs van Annabelles huishoudelijke perfectie. Hij hoefde nooit te zoeken naar een schoon overhemd, of sokken. Er lagen altijd zachte, schone handdoeken in de bad-

kamer. Annabelle had het hem gemakkelijk gemaakt, ze organiseerde alles gladjes voor hem weg. Zichzelf inclus. Haar huishouden liep als een geoliede machine. Ze had zich onmisbaar gemaakt, met een organisatie die zo ver strekte dat het leek of er helemaal geen organisatie was. Het verliep vlekkeloos. En zij was onzichtbaar geworden.

Tjeerd rekende op haar, en nooit tevergeefs. Hij vroeg nooit wat, hij was haar bestaan vergeten. Hij was vergeten dat hij van haar hield, zo voelde Annabelle dat. Ze hadden twee kinderen, een jongen en een meisje. Annabelle beleefde geen vreugde meer aan de opvoeding. De kinderen waren levendig, en hadden een sterke wil. Het enige wat opvoeden nog voor haar betekende, was het zich schrap zetten tegen wat ze voor kattenkwaad uithaalden en tegen hun grote monden. Ze was zevenendertig jaar en eindelijk was ze ontwaakt uit een coma die haar hele leven geduurd had, om te beseffen dat ze nu dood wilde. Ze was getrouwd, zij en Tjeerd hadden zich voortgeplant. Ze had haar nut bewezen. Nu ze zo ruw in het leven ontwaakt was, zag ze in dat het voor haar niets meer bood. Haar tijd zat erop, het werd tijd om eruit te stappen. Het was beschamend weinig, wat ze nog betekende in deze wereld. Ze was altijd onzichtbaar geweest en nu ze zich dat realiseerde, moest ze toegeven dat ze zichzelf onzichtbaar gemaakt had. Met geen mogelijkheid zag ze hoe ze zich tevoorschijn kon toveren.

Ze was moe, van het vele werk en van de uitzichtloze toekomst. Als ze bij leven door niemand meer werd opgemerkt, dan werd het tijd dat haar verscheiden haar omgeving wakker schudde.

Elke dag vroeg ze zich af of dit haar laatste zou zijn.

De oude man, die het loopkarretje vasthield of het zijn laatste redding was, kon zijn ogen niet afhouden van de vrouw die buiten de was ophing in de vroege ochtend van een warme zomerdag. Hij was gefascineerd door de bewegingen van haar lichaam, terwijl ze bukte en strekte om de kledingstukken uit de wasmand op te hangen. Vanwaar hij stond kon ze hem nauwelijks zien, en trouwens, ze had helemaal geen aandacht voor haar omgeving. Ze was zich niet eens bewust van zichzelf, ze deed gewoon haar werk. Voor hem was ze een toonbeeld van leven, van warmte. Ze leek het zonlicht op te nemen. Haar haar weerkaatste het licht, het sprong in wilde, losse krullen om haar hoofd, er leken gouden vonken af te springen. Ze droeg een rok van dunne stof, waardoor haar benen zich aftekenden. Blote kuiten, voeten in leren sandalen. Dat ze haar benen niet geschoren had, zag hij omdat de kleurloze haartjes het licht ving. Hij gruwde van ongeschoren vrouwenbenen. Nu was dat niet zo. Ze legde ermee de nadruk op haar vrouwelijkheid, het liet zich aflezen als een prettig soort eigenwijsheid om niet te voldoen aan de heersende norm. De zoom van haar

rok bewoog op en neer met elke stukje wasgoed dat werd opgehangen. De oude man hoopte dat ze in één keer de was van een week ging ophangen. Haar T-shirt spande en plooidde om haar borsten en hij liet met welgevallen zijn blik op haar boezem rusten. Een te felle blik uit blauwe ogen, die nader bekeken helemaal niet zo oud waren. Het licht erin was nog te levend, te sprankelend. De handen, die de handgrepen van het loopkarretje omvat hielden, waren niet oud en rimpelig.

Gebruind en sterk, met een ferme grip.

Vic wist dat hij de vrouw gevonden had. Als hij zijn prooi, zijn slachtoffer in het oog kreeg, werd hij steevast opwindende tintelingen gewaar. Zijn hoofdhuid voelde strakker, zijn jachtinstinct werd aangewakkerd, hij kon de geur van bloed al bijna ruiken. De voldoening van een geslaagde jacht voelen. Adrenaline pompte in grote golven door zijn systeem. Nu kreeg hij een bittere smaak in zijn mond.

Hij was gewend levens te beëindigen. Hij was de anonieme beul, die slechts een vonnis had uit te voeren. Zelfs deze buitengewone bedrijfstak kende beroepstrots, steeds werd een uitdaging met enthousiasme begroet. Als hij op een missie was, twijfelde hij niet aan het rechtvaardige ervan. Als hij, Vic, erbij gehaald werd, was het proces altijd in een dusdanig stadium dat het niet meer nodig was om je dat af te vragen. Hij was beroepsmoordenaar, een professional, goed in zijn vak en hij was er trots op. Nu twijfelde hij. Hij

zag een mooie vrouw, haar gezicht was zacht, met een lichte blos erop. Een echtgenote, een moeder. Beelden van deze vrouw in bed met haar man gingen hem door het hoofd. Taxerend nam hij haar figuur op.

Slanke armen, merkbaar gespierd, maar ook weer: zacht. Armen waar een kind graag in gesloten werd. Vic zag een denkbeeldig kind, met dezelfde krullen als Annabelle, dat omsloten werd door die armen, die eindigden in beweeglijke handen met lenige vingers. Tegen haar warme lijf, het hoofdje net tot haar borsten reikend. Hoe zou ze ruiken?

‘Goed weer voor de was, mevrouwetje.’

Annabelle zocht naar de spreker en zag de bejaarde man met zijn karretje. Ze knikte, glimlachte. ‘t Zal gauw genoeg droog zijn...’

Vic knikte en glimlachte ook, zei niets meer, concentreerde zich op zijn rol en op de omgeving van zijn toekomstige slachtoffer. Annabelle was niet verbaasd over een ouwetje dat haar aansprak. Er was een bejaardenhuis in de buurt, vaak genoeg liep er een bewoner voorbij, de meesten riepen een paar aardige woorden.

Annabelle vroeg zich na de definitieve afspraak met haar moordenaar 's morgens als regel af of ze 's avonds weer hetzelfde in bed zou liggen of in haar kist. Waar wachtte de man op? Hij had voorwerk te verrichten, had hij gezegd. Ze snapte wel dat de man niet over één nacht ijs kon gaan, maar hoelang had hij nodig? Of hing dat weer af

van de eis die hem gesteld werd?

Behoorde zij tot de moeilijke gevallen? In ieder geval zou ze niet lang meer leven en dat idee gaf haar rust. Haar korte leven had slechts één doel gediend: ze had kinderen gekregen. Wat dat betrof had ze haar belofte ingelost. Met de volvoering van haar plannen zou ze haar kinderen van hun moeder beroven. Haar dierbare tweetal. Ach, ze waren beter af zonder haar.

Ze lieten zich niets aan hun moeder gelegen liggen en Annabelle was niet meer tegen ze opgewassen. Ze voelde zich zo mat, de energie ontbrak haar. Waarschijnlijk zou Tjeerd een andere vrouw vinden, een levenslustige vrouw die haar kinderen wel aankon. Het huishouden anders zou bestieren dan zij deed, maar wat maakte het uit? Eten koken zou ze vast wel doen en ook Tjeerds overhemden strijken. En als Tjeerd goed koos, zou zijn toekomstige vrouw misschien nog wel veel meer doen. Jawel, het werd tijd dat ze ging. Kom op, anonieme killer, zet nu eens door. Wellicht was hij ervandoor gegaan met haar geld, zou hij helemaal niet komen. Ze schrok van de gedachte. Was het trouwens geen idee om dat zelf ook maar te doen? Gewoon verdwijnen. Een bestemming in het buitenland zoeken. Nee, ze wilde haar gezin niet laten zitten met de schande. En waarom sloeg ze niet de hand aan zichzelf? Uitgesloten, ze kon haar kinderen niet met die schrik opzadelen. Als ze moest kiezen tussen moord of zelfdoding, nam ze het eerste.

En dan stond ze op. Begon aan haar dagtaak.

Ze vroeg zich niets af toen een paar dagen later een motorrijder vlak bij haar stopte. Ze was bezig in de tuin, vlak naast het lage buxushaagje, en het voorwiel van de motor kwam er bijna tegenaan. De motor liep zo gelijkmatig dat het geluid ervan deed denken aan een tevreden spinnende poes. Een prachtig glimmend voertuig, met daarop een geheel in leer gestoken man.

De berijder nam zijn helm niet af, waardoor zijn stem wat vervormd werd toen hij haar de weg vroeg naar de motorspecialzaak van Van Dalen in de buurt. Het vizier van de helm was open, waardoor de aandacht automatisch naar zijn ogen werd getrokken.

‘Môgge, kan jij me zeggen waar de zaak van Van Dalen zit?’

Annabelle rechtte haar rug, die stijf was van het voorovergebogen staan, in dezelfde beweging drukte ze haar borsten naar voren. Een beweging die Vic niet ontging. Ze lachte naar hem, streek het haar uit haar gezicht. ‘O, u komt uit de richting van die zaak...’

Vertel mij wat, meid, dacht Vic. Ze legde hem uit hoe hij er moest komen. Vic hoorde alleen haar stem, niet de woorden. Zacht, slepend, hees. Dat was hem aan de telefoon en de eerste keer dat hij haar zag niet opgevallen. Toen ze uitgesproken was, reageerde hij met: ‘Oké, bedankt hè? Hoi.’

Vic reed weg in de aangewezen richting, straal voorbij de motorzaak, en zette aan de dorpsgrens

de motor aan de kant van de weg en verwisselde de nummerplaat. Het ding was technisch perfect, had absoluut niets aan onderhoud nodig. Het had al verscheidene keren als moordwapen gediend. Een aantal pk's op twee wielen, die heel wat verhalen konden vertellen. Maar Annabelle had alleen een motor gezien met een man in een leren pak.

Mijn dagen zijn geteld, wist Annabelle, en ze ontwikkelde een houding van: stel niet uit tot morgen wat jij vandaag kunt doen. Het werk leek haar vanuit alle hoeken van de woning aan te staren. Ze begon met een grote schoonmaak. Binnen een paar weken glom het huis van boven tot onder. Overbodige rommel had ze opgeruimd. Kleren en schoenen die niet meer werden gedragen aan de weg gezet voor het goede doel. Kapot speelgoed ging in de vuilnisbak. Belangrijke papieren die hun tijd hadden overleefd, verdwenen tussen de oude kranten.

Maar daarmee was ze er niet, vond ze. Tijdens het schoonmaken ontdekte ze allerlei klusjes.

Deurknopjes die ontbraken. De uitzethaak van haar slaapkamerraam was kapot. Haar zoon, Eelco, had ooit een schroef in de opening voor de koptelefoon in de tuner gemanoeuvreerd. Ze deed dingen waartoe ze zichzelf nooit in staat had gedacht. Het deurkozijn in de slaapkamer van haar dochter stond nog altijd in de grondverf. Nu had Annabelle eindelijk de moed om het kozijn in de

definitieve kleur te schilderen. Annelotte moest dan ook maar meteen een leuk, nieuw gordijntje op haar kamertje. Ze plakte zelfs de lekke fietsband voor Eelco. Ze kreeg aardigheid in al die klusjes. Eerder was ze halverwege de middag al hondsmoe, nu niet meer.

Na het avondeten, als Tjeerd nog wat werk deed in zijn werkkamer, maakte zij heerlijk verkwikkende wandelingen. Annabelle had eindelijk alle klusjes in huis gedaan, tot en met het rek in de garage aan toe, dat haar al sinds jaar en dag beloofd was door Tjeerd en waar hij nog nooit aan toegekomen was. De tuin was aan de beurt. Tot dan toe wieden ze slechts het onkruid, nu spitte ze struiken uit die op de verkeerde plaats stonden. Ze snoeide en legde bloembedjes aan. Het terras vrolijkte ze op met potten bloeiende planten. Ze hing stormlantaarns op die op lange zomeravonden voor een sfeervol lichtje zorgden.

Het groeien van de zekerheid omtrent de identiteit van zijn slachtoffer hield gelijke tred met zijn twijfel. Dit was Vic nog nooit overkomen. Het was niet zijn taak om bedenkingen te hebben, hij moest doden. Punt uit. Hij was veel vaker in de buurt dan Annabelle kon vermoeden. Hij hield het huis in de gaten, hij kende de momenten waarop ze haar kinderen naar school bracht, wist welke school ze bezochten. Hij kende zo langzamerhand haar dagelijkse routine. Omdat hij haar zo scherp in de gaten hield, wist hij ondertussen

meer van de dagelijkse gang van zaken te vertellen dan zichzelf. En hij kreeg steeds grotere moeite met het uitvoeren van zijn opdracht. Telkens weer zag hij een vrouw die overliep van energie en dadendrang. Tevreden in huis, tevreden in de tuin. Lachend met haar kinderen, hij zag hoe Annabelle ze met oprechte aandacht tegemoet trad. Vic kon niet precies peilen hoe ze in de relatie met haar man stond, omdat hij haar echtgenoot maar weinig zag, de man was gewoon de hele dag naar zijn werk. Hij merkte dat hij al meer bezoeken aan haar buurtje, haar straat, haar omgeving had gebracht dan nodig was. Uit dat aantal las hij af dat hij zijn scherpe professionaliteit aan het verliezen was. In dit geval.

Zes weken waren verstreken sinds Annabelle haar definitieve afspraak had gemaakt met de moordenaar. Deze nieuwe koortsachtige energie was niet ongemerkt aan haarzelf voorbijgegaan. Het besluit om haar leven te beëindigen had haar een andere kijk op het leven gegeven. Dingen die al jaren onaf lagen te wachten, waren nu klaar, compleet, gedaan. Ze was bezig met het afronden van haar taak. Van haar zou niet gezegd kunnen worden dat ze zomaar uit het leven was gestapt. Als mensen haar keurige huis en tuin zouden zien, zouden ze denken: ja, die Annabelle had haar zaakjes goed voor elkaar. Met de wetenschap van haar naderend einde in het achterhoofd werden emoties dieper, beelden scherper, herinneringen duidelijker. Ze lachte om grapjes en uitspraken

van haar kinderen. Werd Tjeerd mededeelzamer of was dat het effect dat zij op hem had? Wellicht had ze de mate van controle, de grip, op de situatie, verkeerd beoordeeld. Ze werd zinnelijk in de verhouding met haar man. Seks maakte een ongekende opleving door. Annabelles leven, de routine, de dagelijkse gang van zaken had geen verandering ondergaan, maar toch was er een duidelijke verschuiving gaande. Eentje die Annabelle in gang had gezet door haar rigoureuze besluit. Al die dingen, die emoties waartoe ze nu in staat bleek, werden die veroorzaakt door haar zelfgekozen einde of was ze daar in aanleg altijd al toe in staat geweest? Niet langer werd ze voortgedreven door het idee dat ze niet lang meer te leven had. Eerder was er de angst dat de onbekende elk moment kon toeslaan. Nu pas zag ze in hoe vol de beker van het leven was, als je het maar wilde zien, en ze wilde nog zo veel zien...

Welke keuzes heb ik onderzocht? dacht ze. Slechts de dood? Ik heb gekozen voor de dood? Terwijl ik het léven kan liefhebben? Terwijl ik trots kan zijn op wat ik heb voortgebracht? Ik heb mijn man, mijn kinderen, hun kinderen, ik wil ze zien, ik wil ze in mijn armen. Ik wil het leven opzuigen, want dat heb ik nog niet eens geprobeerd. Ik heb het leven gegeven, nu wil ik het zelf proeven. Wat heb ik gedaan? Elke dag kan mijn laatste zijn. Ik wil niet dood. *Ik wil niet dood!*

Hij lag op de loer, dat wist ze. De onbekende,

de naamloze. Hij hield haar leven in handen. Ze kende geen naam, geen adres, geen telefoonnummer. Alstublieft, heb meelij, met een arme, domme vrouw, die een ongelooflijke fout heeft gemaakt. Het was een vergissing, schreeuwde Annabelle in stilte. O, als er maar een mogelijkheid was om het terug te draaien.

Het was tegen de ongeschreven regels. Het was amateuristisch. Het was ver beneden het peil van zijn vaardigheid. Ongetwijfeld zou het zijn reputatie geen goed doen, maar Vic toonde een verrassend initiatief in de zaak Annabelle de Jong. Zijn honorarium stortte hij op de rekening van een goed doel: Kinderhulp. Dat vond hij wel toepasselijk. De organisatie zou nooit kunnen traceren waar die anonieme gift vandaan kwam. De man die van doden zijn beroep had gemaakt, schoot tekort. Telkens als hij aan Annabelle dacht, of in de buurt rondwaarde, werd hij kwaad. Razend om de domheid van de vrouw die uit haar leven wilde stappen. Het werd tijd dat de dame een lesje kreeg. Gehard als hij was, werd hij aangestoken door de warmte waarmee Annabelle het leven omarmde. Vic draaide zijn hand niet om voor een moord, maar nu besloot hij tot het léven. Hij was anoniem gekomen, hij verdween geruisloos, als een schaduw door een wolk die voor de zon glijdt. In flagrante tegenstelling tot alles waarvoor hij stond, besloot hij haar te laten voelen wat het was om zo ondankbaar met het leven om te sprin-

gen. Er waren legio manieren om haar om te brengen, maar Vic prefereerde de mogelijkheid die er haaks op stond. Ze kreeg haar gerechte straf: een leven lang.

De verhalenbundel *Onderweg* is een bundeling van maar liefst zeven verhalen van de West-Friese auteur Afra Beemsterboer. Haar lichte stijl en rake onderwerpkeuze maken dit tot een heerlijke bundel. Van een inbreker die zijn inspiratie opdoet tijdens opnames van *Tussen kunst en kitsch* bijvoorbeeld en een psychiater die moet toezien hoe haar zoon valt voor de charmes van een van haar patiëntes, tot een uitgeefster die haar vriendin aanzet tot schrijven over haar liefdesleven... kleurrijke personages, gecreëerd door een minstens zo kleurrijke schrijfster.

Afra Beemsterboer is een Noord-Hollandse schrijfster van familieromans, waaronder *Open slot*, *Banden van vroeger* en *Verdwaalde zwaluw*. Deze verhalenbundel is een verzameling van door de jaren heen geschreven korte verhalen.

ISBN 978 94 0191 200 6 NUR 344

9 789401 912006

www.zomerenkeuning.nl

Z&K

Lief * *Langedijk*